

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **O. M.**, nar. X, státní příslušnost U., doručovací adresa Advokátní kancelář Mgr. Jan Karetou – pobočka, Vodnická 331, 149 00 Praha 4, zast. Mgr. Janem Karetou, advokátem se sídlem Ruská 40, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18.10.2013 č.j. OAM-109/LE-BE02-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V žalobě především namítá, že § 25 písm. i) zákona o azylu neměl být na její případ aplikován, neboť v řízení uvedla nové skutečnosti, a to progresi svého onemocnění, kterou se žalovaný vůbec nezabýval. Žalovaný byl o jejím zdravotním stavu informován na základě lékařské zprávy ze Švýcarské konfederace, ale přesto se jí nezabýval, přičemž tento postup žalovaného byl shledán jako nezákonný též krajským soudem v řízení o žalobě proti

povinnosti setrval v Zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný nezhodnotil zdravotní stav žalobkyně na základě znaleckého posudku tak, jak žalobkyně v řízení navrhovala. Žalobkyně proto spatřuje důvody k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně též § 14a zákona o azylu. Pochybení správního orgánu také spatřuje v tom, že upustil od provedení pohovoru, který byl naplánován na den 11.9.2013 a tím porušil § 3, § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu, neboť žalobkyni nedal prostor uvést na pravou míru eventuální nesrovnalosti v předchozí výpovědi.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Poukázal na to, že současná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již v pořadí 6. žádostí. Žalobkyně opět jako důvod uvádí zdravotní problémy se srdcem. K této námitce poznamenal, že se již těmito důvody podrobně zabýval v rámci předchozího meritorního řízení vedeného s žalobkyní, které bylo pravomocně skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 5.4.2010 tak, že kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost. Novými skutečnostmi v případě žalobkyně v tomto řízení měla být neochota ukrajinských lékařů poskytnout jí adekvátní péči či medikaci, přičemž uvedla, že se po skončení azylového řízení vrátila zpět do vlasti, kde ji její lékař odmítal léčit a nepředepsal jí ani odpovídající léky. Jak však vyplývá z informací, které má správní orgán k dispozici, žalobkyně se nevrátila do vlasti, ale dne 15.6.2012 požádala o azyl v Belgickém království, dne 3.10.2012 v Rakousku, dne 29.11.2012 v Lichtenštejnsku a dne 18.1.2013 ve Švýcarské konfederaci. K žalobkyni popisovanému odmítání lékařské péče a medikace ze strany ukrajinských lékařů tedy nemohlo vůbec dojít. Správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, v této souvislosti poznamenává, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobkyně a plně odkazuje na závěry vydaného rozhodnutí. Pokud jde o úroveň zdravotní péče, pak skutečnost, že dostupnost či úroveň zdravotní péče je v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu nižší či nákladnější, není možné považovat za azylově relevantní, nadto je správnímu orgánu známo, že na Ukrajině je potřebná péče specialistů dostupná. Pokud jde o námitku o hrozící vážné újme v případě návratu do vlasti, žalovaný trvá svém závěru, že v případě návratu žalobkyně do země původu jí nehrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. K důvodům, proč upustil od konání druhého plánovaného pohovoru, se vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. V době nařízení pohovoru neměl k dispozici údaje o žádostech žalobkyně o azyl v jiných zemích, a proto měl v úmyslu dotazovat se na pobyt žalobkyně na Ukrajině. Ve světle nových skutečností však bylo evidentní, že žalobkyně uváděla nepravdivé údaje, neboť se na Ukrajině nemohla nacházet a nebylo tedy nutné, aby se další pohovor konal. Žalovaný poskytl žalobkyni prostor, aby uvedla veškeré skutečnosti, pro které žádá o mezinárodní ochranu, již v průběhu 1. pohovoru dne 8.7.2013.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala dne 21.6.2013 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že v letech 2000 – 2004 pobývala v azylových zařízeních v ČR, v letech 2004 – 2005 žila na Ukrajině, v období let 2005 – 2012 znovu pobývala v azylových zařízeních v ČR a poté v září 2012 odjela na Ukrajinu a následně v lednu 2013 odjela do Švýcarska a od června 2013 se znovu nachází v ČR. K důvodům odjezdu z Ukrajiny uvedla, že na Ukrajině není dobré zdravotnictví, a proto žádá o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, protože v České republice

chce být léčena. O mezinárodní ochranu v ČR žádala již celkem 5x, žádala také v Polsku a v Belgii, neví, kdy to bylo, naposledy žádala o mezinárodní ochranu v roce 2013 ve Švýcarsku a v rámci Dublinského řízení byla vrácena do ČR. Na Ukrajině prodělala dvakrát infarkt, nedali jí tam léky. Další infarkty prodělal ve Švýcarsku. Svůj zdravotní stav označila na velmi špatný. Dne 8.7.2013 byla žalobkyně vyslechnuta jako účastnice správního řízení. Uvedla, že 20.9.2013 odjela na Ukrajinu, po příjezdu jí bylo špatně, proto šla k lékaři, ale ten ji nechtěl přijmout. Řekl, že jejímu problému nerozumí, že musí navštívit kardiologa, ale odmítl ji objednat a nedal jí ani doporučení. Na Ukrajině žila do 18.1.2013, kdy odletěla letadlem do Švýcarska. Po příletu do Švýcarska se přihlásila na policii a byla umístěna v zařízení pro cizince, a protože se necítila dobře, odvezli ji do nemocnice, kde strávila asi týden. Poté ji umístili zpět v zařízení pro cizince a dne 11.6.2013 ji dopravili do ČR. Následně byla umístěna v Záchytném zařízení pro cizince v Bělé – Jezové. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobkyně dne 19.9.2000 podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-1277/VL-07-2000. Správní orgán rozhodnutím ze dne 8.4.2012 žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil a příslušný krajský soud její žalobu proti tomuto rozhodnutí dne 23.5.2003 zamítl. Soudní řízení bylo ukončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, který dne 9.12.2003 rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti. Druhou žádost o mezinárodní ochranu podala dne 21.8.2005, o této žádosti bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-1569/VL-10-2010. V žádosti uvedla, že byla na Ukrajině ohrožována členy satanistické sekty, neměla kde bydlet a trpěla zdravotními potížemi. Řízení bylo skončeno rozhodnutím správního orgánu dne 8.3.2010, kterým žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana, proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který žalobu zamítl a řízení bylo skončeno odmítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost Nejvyšším správním soudem dne 29.3.2012. Třetí žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne 16.4.2012, žalobkyně jako důvod uvedla, že byla se svou dcerou pronásledována skupinou satanistů a dále sdělila, že na Ukrajinu se nemůže vrátit ze zdravotních důvodů. Řízení v této věci byla zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a její žádost byla posouzena jako nepřipustná. Čtvrtá žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyni podána dne 15.5.2012, jako důvod uvedla zhoršení zdravotního stavu. Řízení v této věci bylo zastaveno podle § 25i zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 18.5.2012. Dne 3.9.2012 podala pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jako důvod uvedla, že ji na Ukrajině chtěli zabít satanisté a dále uvedla, že prodělala infarkt a na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože její zdravotní stav se zhoršuje, stále se cítí špatně, omdlévá, padá a bojí se zůstat sama. Řízení v této věci bylo zastaveno podle § 25i zákona o azylu rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 7.9.2012.

Obsahem správního spisu je lékařská zpráva ze dne 26.8.2013, podle které stav žalobkyně se dlouhodobě nemění, dochází spíše k progresi nálezů, ke zhoršení stavu došlo při pobytu ve Švýcarsku. Zpráva zmiňuje další zhoršování zdravotního stavu žalobkyně či náhlé úmrtí při opakovaném a dlouhodobém cestování. Ve spisu je dále založena zpráva prof. MUDr. Jana Bultase, CSc., dle které vzhledem k délce trvání onemocnění žalobkyně a dosavadnímu průběhu nepochybně ICHS lze očekávat možnost progresu zúžení uzávěru věnčitých tepen, a proto je kardiologické sledování a specializovaná péče nutností. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla dne 24.6.2013 vyšetřena lékařkou ZZC Bělá – Jezová MUDr. Regnermlovou, která učinila závěr, že ECHO a EKG vyšetření nevykazují známky srdeční nedostatečnosti, žalobkyně hned po příchodu do ZZC vyžadovala a stále vyžaduje kardiologické vyšetření EKG, pokud neví, že je pozorována, chová se zcela přirozeně, v ordinaci se tváří depresivně a krouť se bolestí.

Dle lékařské zprávy MUDr. Staldera ze dne 14.5.2013 žalobkyně vyžaduje pravidelné sledování kardiologem.

Jak bylo výše uvedeno, důvodem pro podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je špatný zdravotní stav, který se zhoršuje a obavy z toho, že na Ukrajině se jí nedostane dostatečné péče.

Podle § 10a písm. e) „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, která nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

Obsah správního spisu je podle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, které bez jejího vlastního zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího řízení, které bylo pravomocně ukončeno a ve kterém byl řešen její zdravotní stav ve vztahu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K námitce žalobkyně, že se správní orgán nezabýval zhoršením jejího zdravotního stavu, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které „*Pouze výrazné zhoršení zdravotního stavu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními představuje nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.*“ Žalobkyně uvedla, že novou skutečností je neochota ukrajinských lékařů poskytnout jí přiměřenou péči. Správní orgán však zjistil, že žalobkyně se v období od 23.9.2012 do 18.1.2013 na Ukrajině nezdržovala, protože dne 3.10.2012 požádala o azyl v Rakousku, dne 29.11.2012 v Lichtenštejnsku a dne 18.1.2013 ve Švýcarské konfederaci. Soud se proto ztotožňuje s hodnocením správního orgánu, dle kterého tvrzení žalobkyně, že jí nebyla poskytnuta na Ukrajině odpovídající lékařská péče je nevěrohodná. Z lékařských zpráv vyplývá, že zdravotní stav žalobkyně je v současné době stabilizován, byť se jedná o onemocnění chronické, vážné obavy jsou pouze z opakovaného a dlouhodobého cestování žalobkyně, což však žalobkyně, jak vyplynulo z výše uvedeného, nerespektuje.

Není důvodná námitka žalobkyně, kterou poukazuje na to, že správní orgán již jednou nedostatečně zhodnotil její zdravotní stav s odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 44A 29/2013-29 ze dne 25.7.2013. K tomu nutno uvést, že předmětem řízení v této věci bylo posouzení, zda je žalobkyně povinna setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. V této věci bylo vedeno jiné správní řízení a z rozsudku nevyplývá pro žalovaného žádná povinnost ve vztahu k tomuto řízení.

Soud neshledal pochybení žalovaného ve vztahu k ust. § 3 správního řádu, neboť jak vyplývá z protokolu ze dne 8.7.2013, žalobkyni bylo umožněno se k věci vyjádřit. Pokud správní orgán považoval za nutné nařídit ve věci další pohovor, ale poté k němu nedošlo, bylo to z důvodu, že v mezidobí zjistil nové skutečnosti, pro které vyhodnotil další pohovor jako nadbytečný. Tento svůj postup řádně v rozhodnutí zdůvodnil.

Soud se ztotožňuje s názorem správního orgánu, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že důvody, pro které žalobkyně opětovně žádá o poskytnutí mezinárodní ochrany, jsou shodné s důvody, které uvedla již v řízeních předchozích, a proto žalovaný postupoval správně, pokud řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s.jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně